

Alexandra Fabischová

KOUZELNÝ LES

 P R E S S

Kouzelný les

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Alexandra Fabischová

Kouzelný les – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KOUZELNÝ LES

**Ilustrovala
Angela Gstalterová**

C PRESS

WALDWANDLER

written by Alexandra Fabisch

Illustrations by Angela Gstalter

© 2023 by Thienemann in Thienemann Esslinger Verlag GmbH, Stuttgart

Translation © Jitka Hrdá, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-264-5289-8

ISBN e-knihy 978-80-264-5302-4 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-5303-1 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-5297-3 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Prázdniny na konci světa

„Já už se tak těším k tetě Evě!“ pomyslela si Lenka, když si dávala do tašky kompas. Na samotě, kde teta bydlí, bude takovou věc jistojistě potřebovat. Maminka podala Lence balíček náplastí a vážným pohledem si ji změřila. „Ale do lesa sama ani na krok, jasné?“

Lenka potají obrátila oči v sloup. Kolikrát si tohle bude muset ještě vyslechnout? „Jistěže ne, mami,“ slíbila a pevně maminku objala. „Mám tě ráda.“

Maminka se usmála a políbila ji do vlasů. „Já tebe taky, květinko.“

Lenka se zachumlala do maminčina měkkého svetru. Byl pošitý růžičkami a voněl po fialkách. Náhle jako by se ta chuť po dobrodružství smíchala se špetkou smutku. Maminka jí bude chybět. Zítra totiž odlétá do Ameriky, kde chce v jedné slavné laboratoři zkoumat rakovinotvorné buňky. Maminka je lékařka a pryč bude celé prázdniny. Zvládne to Lenka? Ještě nikdy nebyla bez maminky tak dlouho sama.

Lenka se svou maminkou byly nerozlučná dvojka. Kromě ní už Lenka okolo sebe mnoho blízkých neměla. Babička s dědou zahynuli při výstupu v horách dlouho předtím, než se narodila. O tatínkovi toho také moc nevěděla – neměla ani fotku, a neznala ani jeho jméno. Pro Lenku byl tak neskutečný, že si skoro až myslela, že snad ani žádného tatínka nemá. Jediný, kdo ještě patřil do jejich rodiny, byla teta Eva. Pracovala jako biologka ve vědecké výzkumné stanici daleko na severu, kde stromy rostly vysoko do nebes a kde se vzduch zeleně tete-
lil. Tak si to alespoň Lenka představovala.

Jenže ona u tety ještě nikdy nebyla, a ani teta, ani maminka o tom tajemném místě moc řečí nenadělaly. Přesto si byla jistá, že se jí bude uprostřed nekonečných lesů víc než líbit.

Milovala všechno, co bylo zelené – stromy, keře, trávy, mechy. Květiny na krajích cest vždy tiše pozdravila a každičké pokřivené stébélko by nejraději zase narovнала. Zlobilo

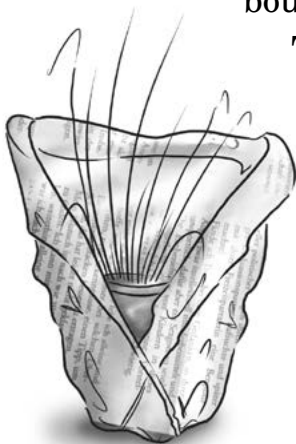
ji, když děti ničily květiny jen tak pro zábavu. To se pak před rostliny postavila, aby je bránila. I proto jí spolužáci často říkávali čarodějnice. S Lenkou to nic nedělalo. Pro nejlepší kamarádky se člověk rád nechá urazit, a to přece její rostlinky byly – nejlepší přítelkyně!

Na střešní terase domu, ve kterém s maminkou bydlely, měla Lenka malou zahrádku. V dřevěných truhlících se tam pokojně zelenaly borůvkové keříky a slunečnice. Dokonce i skleník tu byl. Vyrobily ho s maminkou ze starých oken. Ten skleník byla taková malá ordinace, kde Lenka pomáhala bylinkám a palmám od sousedů od rozličných neduhů. Pečovala o ně jako o miminka.

Do skleníku zamířila i teď, aby si s sebou odvezla jednu skomírající pažitku.

Třeba jí v přírodě bude lépe než ve městě. Tady není vzduch dost čistý, tma není dost temná a ticho už není tiché.

Lenka zabalila zeleného pacienta do kusu novin a sňala

z věšáku svou lékařskou brašnu. Byla vyrobená z hrubé látky a pošíta dřevěnými knoflíky. Lenka ji dostala od tety Evy k desátým naroze-

ninám. Ještě teď si vzpomíná, jak ji vybalovala z hedvábného papíru. Byl to magický okamžik, skoro jako by dostala vstupenku do jiného světa. Lenka láskyplně pohladila výšivku, která zdobila přední stranu tašky. Byly to dvě ruce, které opatrovaly zelený lístek. Lence se ten ornament moc líbil. Jen mamince pohled trochu posmutněl. Pokaždé, když se ten znak někde objevil, bylo to, jako by mamince pohled zastřel temný mrak.

„Lenko! Jdeš už?“ volala maminka do okna, „Eva už je tady.“

Lenka si tedy řekla, že si pospíší, a tak do tašky uložila ještě hnojivo, stromový balzám, kapesní metr a lepicí pásku, ještě trochu zalila

květiny a dala sbohem záhonkům s bylinkami. Až bude pryč, postará se o její rostlinky soused, postarší pán, který dříve pracoval jako zahradník. Spěšně se rozběhla po schodech za tetou. Eva byla vysoká žena s blond vlasy ostříhanými nakrátko.

„Ahoj, ty moje malá květinolékařko,“ smála se teta srdečně a objala Lenku, která byla obtěžkána vším možným.

Květinolékařkou se Lenka opravdu stát chtěla. Bohužel se na to nemohlo studovat, tak jako když člověk studuje třeba medicínu. Už se stačila informovat, i přestože jí zbývalo ještě dost ročníků základní školy. Její nejoblíbenější předměty byly biologie a tělocvik. V těch byla nepřekonatelná. Nikdo ze třídy neuměl běhat tak rychle jako ona. Ve volných chvílích si četla tlusté encyklopedie, a tak toho o zvířatech a rostlinách věděla často víc než učitelé ve škole.

Teď už Lenka rekordní rychlostí sprintovala do pokojíčku, chňapla po tašce, v kuchyni hmátla po pytlíku gumových medvídků, až nakonec přibrzdila v chodbě, kde přistihla maminku s tetou,

jak si něco špitají. Vždy když se ty dvě potkaly, vyměnily si ustaraný pohled a začaly si potají cosi říkat. Lenka by moc ráda přišla na to, o čem důležitém se baví, jenže ony přestaly hned, jak se Lenka objevila. Dnes jí to bylo jedno. Tolik se těšila na cestu, že se nechtěla nechat tím šušká-ním rozčilit.

„Už můžeme!“ zašvitořila Lenka a už se ne-mohla dočkat, až vyrazí.

„Skvělé,“ řekla Eva a pohladila Lenku po vla-sech svázaných do dvou drdůlků. Lenka ji zbož-ňovala a přišlo jí líto, že se vidí tak málo. Eva neměla ráda města a maminka zase nechtěla cestovat tak daleko. Vždycky, když se Lenka maminky ptala, proč nechce jet k tetě, odvětila: „Je to přece kraj světa,“ a usmála se při tom na ni.

Teď zrovna se ale maminka moc neusmívala. Dívala se na Lenku a Evu spíš ustaraně. Pev-ně stiskla Lence ruku, jako kdyby ji nechtěla pustit.

„Nedělej si starosti,“ řekla Eva.

„Už jsem velká, mami,“ dodala Lenka.

„Opatruj se,“ řekla maminka naposledy, políbila Lenku na rozloučenou a Lenka s Evou se vydaly na cestu.

Právě včas, protože Eva zaparkovala auto v zákazu vjezdu a odtahovka právě přijížděla. Jen stěží Lenka přesvědčila policistku, aby se nad nimi slitovala. Eva byla ze všech událostí až příliš rozčilená, aby ještě diskutovala se strážníkem.

„Jak jsi to dokázala?“ zeptala se teta později, když už byly na cestě.

„Řekla jsem jí to popravdě,“ dala se Lenka do vyprávění, jak policistce vylíčila vše o povadlé pažitce, která nutně potřebuje na venkov. Strážkyně pořádku se na Lenku sice dívala dost nedůvěřivě, nakonec ji ale pochválila, že se tak vzorně stará o rostliny. Dokonce zmuchlala i lístek s pokutou a dodala, že čerstvý vzduch vlastně prospěje všem.

„Tak to je ohromné,“ vydechla úžasem teta.

Pro Lenku to nebylo nic výjimečného. Byla dobrá v urovnávání konfliktů. Škoda jen, že neuměla pomoci sama sobě, když byla rozčilená.

Teď ale nechtěla myslet na to, co ji zlobilo, když chodila do školy. Teď byly prázdniny a ona si je chtěla užít.

Lenka se opřela a užívala si jízdu. Evino auto bylo prastaré, červené a zrelé, s potrhanými sedačkami a vybledlými nálepkami na zadní kapotě. Vpředu na zrcátku visel věnec z peří. Hučící motor sliboval dobrodružství a teplý vítr, který proudil dovnitř zpola otevřeným okýnkem, voněl po svobodě. Tohle bude to nejlepší léto, tím si byla Lenka jistá. Jen škoda, že u toho nebude maminka.

„Proč za tebou vlastně mamka nikdy nepřijede?“ zeptala se Lenka nahlas.

„To netuším,“ odpověděla Eva, ale vypadala přitom, jako by to moc dobře věděla.

„Je to v divočině nebezpečné?“ zkoušela to Lenka dál. Musel v tom přece vézet nějaký háček, jinak by maminka tolik nekrabatila čelo a nevypadala by tak ustaraně, jakmile přišla řeč na Lenčiny prázdniny.

„Vůbec ne,“ uklidnila ji Eva, „ale jen když do-
držuješ pravidla.“

„Jako například?“ zajímala se dál Lenka.

„Nikdy nechod' sama do lesa.“

Lenka se znuďeně sesunula na sedačce. To slyšela nejmíň tisíckrát. Škoda jen, že ji tohle pravidlo nechávalo v naprostém klidu. Stromy byly její kamarádi, ať už rostly kdekoliv. Les, ke kterému právě jely, sice ještě neznala, ale to se brzy změní. Říkala si, že by mohla požádat Evu o doprovod. Při představě, že bude v příš-
tích týdnech moci zkoumat nové druhy rostlin, se zatetelila radostí. Eva mezitím pustila rádio a naladila nějaký starý song. Lenka se podívala z okna, ve kterém se jí odrážely oči, měly stejnou barvu jako stromy, které cestou mýjely. Někdy se jí zdálo, jako by na ni stromy padaly a ona se nořila do nekonečné zelené lázně, nebo jako by ji halila měkká zelená deka.

Podivný stín

O dva dny později Lenčina nálada klesla na bod mrazu. Hranolky z benzinky se jí v bříše míchaly s gumovými medvídky, až si Lenka vroucně přála, aby už byla cesta u konce. Bylo to sice dobrodružství projíždět neznámou krajinou a přespávat v autě, Eva jí při tom vyprávěla všechno možné o pěstování ovocných stromků, ale Lenka už prostě nemohla vidět žádné další dálnice. Nutně potřebovala nasát čerstvý vzduch do plic a brouzdat se bosýma nohama v trávě. Čím víc se vzdalovaly městům a čím byla příroda divočejší, tím více se Lence vracelo počáteční